

"Magische en Sconosutio bos"

Magische en Sconosutio bos

De koningin zat voor het raam van haar prachtige kasteel wat uitkeek op het magische bos. In het midden zag zij een veld vol prachtige bloemen die al talloze jaren opkwamen en bloeiden, iedere dag een nieuwe bloem.

Zij ziet dat de mooiste bloem, een schitterende Aroziem geknakt op de grond ligt, die met alle macht probeert om overeind te komen.

De pijn en de strijd die zij voert is duidelijk te zien en eindelijk zal er een oplossing komen om te zorgen dat ze op een waardige manier kan leven.

Zo gebeurde het dan dat de koningin die altijd heel begaan is met alles wat leeft in het magische bos, heksen, zwarte ridders, goede feeën opriep tot actie. Alleen de onweerswolk zorgde voor roet in het eten en dat was een tegenvaller voor haar.

De postduifB had drie keer een retourvlucht gemaakt naar Aroziem en geduldig zat hij in zijn posthuisje te wachten op meer werk. Tegenwoordig had hij al zo weinig werk bij de post, maar hij vond dat een persoonlijk berichtje toch altijd het leukste was.

De koningin stuurt haar Wittefee een berichtje met de vraag of ze uitgelaten wil worden.

Gehuld met geschenken in woord en groeiend groen en kleur gingen ze op weg, naar Aroziem.

De tocht naar Aroziem verliep vlotjes. Beiden hadden zoveel te vertellen terwijl ze op reis waren.

Wittefee van het bos Sconosutio en de Koningin van het Magische bos wisselden belangrijke zaken uit, zodat er begrip was voor beide bossen.

Toen zij op het prachtige veld aankwamen waar Aroziem verbleef wachtte hen een tegenvaller.

Aroziem was net vertrokken naar de WonderHospital waar nieuw herstellingswit om haar heen gewikkeld werd.

Door al de spanning schrok zij van het opduiken van Wittefee en Koningin en wist niet wie zij waren.

Haar maninZon was bezorgd, Aroziem moest eerst eten en bijkomen van de gebeurtenissen in WonderHospital.

De koningin en Wittefee, wuifden het bezwaar weg en praten met elkaar, lijkend elkaar jaren kennend.

Toen, daar was het moment, de handen die elkaar vasthielden bij de kennismaking en oprechte belangstelling voor elkaar.

Aroziem dronk van de konbun en voelde zich ontroerd.

De maan verlichte op dat moment hun samenzijn en alle vier voelden zij of ze in een hogere laag waren gekomen in beide bossen. De kleuren, de zachte geluiden maakten hen steeds meer een in verbondenheid.

De warmte was voelbaar en alle vier voelden zich gelukkig.

Aroziem de vechtster voor gelukkig leven. ManinZon genoot van de verhalen, ook zijn hand voelde warm.

De Koningin en Wittefee voelden dat het goed was, wat zij deden op dit moment.

Na het bezoek terwijl de regen zachtjes op hen neerdaalde vertelden ze elkaars gevoel, de momenten van stilte en beroering en aten saam een feestmaal.

Zo gingen ze twee uur voor de klok 12 zou slaan terug naar hun eigen domein.

Ieder hun weg, maar met elkaar verbonden.

Een secondemoment in een heel leven, maar zo indrukwekkend en wat hen altijd bij zal blijven.

© november 2010, Zonlicht, BasicPublishing.nl